

med den Hovedsætning, som han sikkert ikke er uenig med mig om. Det ærede Medlem nævnedes, at i det andet høje Ting var det blevet fremført, at naar et Værk ikke var oversat inden 10 Aar, betød dette Værk ikke ret meget. Det ærede Medlem siger saa dertil: Hvorfor da den megen Beskyttelse? Men deraf slutter jeg, at det ærede Medlem har Erfaring for, at et Værk ofte betyder ikke saa lidt, selv om de 10 Aar ere hengaaede, uden at Oversættelse har fundet Sted, og at altsaa interesserede ville benytte sig af den Ret, som den nugældende Lov giver til efter 10 Aar frit at kunne benytte en Oversættelse. Er dette Tilfældet, og sker dette i stor Stil, synes jeg, det ærede Medlem maa indrømme mig, at der er Grund til at forlange Beskyttelse for disse Oversættelser, og da er det rimeligt at sætte Fristen paa samme Aaremaal, som sket er for det originale Værk.

Det ærede Medlem var ængstelig for, at der skulde fremstaa en Art Angiverbureauer her i Landet, naar vi fik dette Lovforslag ophøjet til Lov. Jeg kan ikke se, at Faren derfor skulde være væsentlig større, end den er nu, og mig bekendt have saadanne Fænomener ikke vist sig her i Landet. Disse Bestemmelser i § 4 vedrørende Oversættelser, have en særlig Betydning netop for et lille Land som vort, for et lille Lands Forfattere, idet vore Forfatters Ret i Udlandet kun vil blive krænket ved, at der foretages Oversættelser, ikke ved Udgivelse af Værker i det oprindelige Sprog. Det kunde ad statistisk Vej let opgøres, at netop de senere Aar vise en stadig Stigning af Oversættelse af danske Værker, og derfor tror jeg, at vore Forfattere have god Grund til at kræve en større Beskyttelse end hidtil overfor Udlandet. Hvad Tidsskrifterne angaar, indser jeg godt, at der kan være en Vanskelighed for Pressen. Det ærede Medlem foreslaar, at man skulde indskrænke sig til, at en Tidsskriftsforfatter kunde sikre sin Artikel mod at blive gengiven i Bladene ved at sætte: „Eftertryk forbydes“ over. Man kunde ogsaa gaa den Vej, at Regelen var, at Eftertryk var forbudt, men hvis Forfatteren ikke har noget imod det, hvis han tværtimod nærer det Ønske, som det ærede Medlem omtalte, at faa sin Artikel bragt til en større Læsekreds, kunde han skrive ovenover: „Eftertryk tilladt“, saa opnaaede man i Virkeligheden det, det ærede Medlem vil, og saa kunde man sikre alle almindelige Tidsskriftsforfattere mod at blive udbyttede.

Der kan være baade det ene og det andet at overveje i Udvalget, og jeg skal være overmaade villig til Forhandling om Enkeltgheder. Jeg skal indskrænke mig til at nævne en enkelt Sag endnu af de mange, som det ærede Medlem fremdrog, nemlig Indvendingerne mod Arkitekternes Sikring af deres Bygninger. Det er naturligtvis Hovedhensigten, at det skal være forbudt ved et Fotografi at sætte sig i Besiddelse af saadanne Detailler, Bygningen vedrørende, at man kan efterlave Arkitektens Bygning og paa denne Maade altsaa røve ham den Ret, han vilde have, hvis man benyttede hans Tegninger direkte. Der staar imidlertid i § 31, at det maa ikke anses som ulovlig Eftergørelse, at Afbildninger af offentlige Gader og Pladser eller af Bygningers Ydre eller Indre indeholde Gengivelser af Kunstværker, medmindre et efter denne Lov beskyttet Kunstværk udgør Afbildningens Hovedgenstand, men jeg indrømmer, at netop paa dette Punkt kan der være god Grund til i et kommende Udvalg at overveje, hvor vidt man kan gaa. Jeg skal, da altsaa Sagen sikkert vil komme i Udvalg, indskrænke mig til disse faa Bemærkninger paa dette Tidspunkt.

Marott: Jeg skal kun bemærke i Anledning af den højtærede Ministers Udtalelser, at den højtærede Minister indrømmede, at Bestemmelsen om Tidsskrifter kunde volde Vanskeligheder for Dagbladene. Han synes ikke utilbøjelig til at gaa ind paa den Tanke, jeg udkastede før, men hvorvidt det saa skal gøres paa den af mig anførte Maade eller paa den af den højtærede Minister anførte Maade, er en anden Sag, men det forekommer mig, at hvis man holder sig til den Bestemmelse, at naar man ønsker at beholde en Artikel for sig selv, sættes oven over: „Eftertryk forbydes“, har man i Virkeligheden den Beskyttelse, som ønskes, derom er der ingen Tvivl. Med Hensyn til Dagbladene er Bestemmelsen om Oversættelsesretten nok saa vigtig. Der er en Mængde Ting i udenlandske Blade, som kunne have stor Betydning for et Dagblads Læsere, enten til Fornøjelse eller til Nytte paa mange Maader, men Bestemmelsen om Oversættelse gør, at Redaktørerne i Fremtiden ville være afskaarne fra at benytte disse Ting. I det hele vil det være vanskeligt for en Dagbladsredaktør for Fremtiden at vade mellem alle disse Lovgivningsbestemmelser uden af og til at plumpe i et Hul og derved paadrage sig maaske temmelig